

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv közbenjár Eperzabáló Erdőréme érdekében

Boldog léptekkel érkezett az orgonailatú május. Tücsökvárat virágpompa borította, a tücsökváriak lépten-nyomon finomságokra bukkantak. Kisróka Zibó egy zugot különített el, ahol az illatos, zseme eperzemeket gyűjtötte.

– Minek gyűjtöd? Nem fér beléd több! – méltatlankodott Pocok Endre.

Igaza volt. A kisróka annyi epret evett, hogy egy falatot sem bírt többet.

– Valamire még jó lesz! – felelte dacosan, és gondosan elrejtette a piros nyalánkságot.

Eközben Őz Gréti újabb tavaszi koszorúját fonta a Szivárványtisztáson. Gyöngyvirág, orgona és nárcisz várta, hogy ékes fejdísszé váljon. Tücsök Gusztáv gondtalanul muzsikált, a többiek vidáman társalogtak.

Egyszer azonban óriási sötét folt jelent meg a színpompás

tücsökvári tájon. Az állatok ijedten hátrahőköltek. A sötétség csak nőtt és nőtt a színes mezőn.

– Odafent! Jaj! – sivított Mókus Döme, mire mindannyian felnéztek. Óriási valamit láttak. Két lába, mint két hatalmas tölgy törzse. Árnyékában elsötétült a tarka tavaszi kavalkád. Mindenki hallgatott. Sosem láttak még ilyen rettenetes jelenséget.

– Rrrrrrr! – mordult a borzasztó izé.

Így álltak percekig, senki sem mukkant. Végül Veréb Vica törte meg a csendet:

– Ki vagy, mit akarsz? – kérdezte.

Könnyű volt neki, bármikor elrepülhetett. A hatalmas izé nem úgy tűnt, hogy tudna repülni. Akkor viszont hogyan bukkant fel a semmiből?

– Erdőréme vagyok. Elvesztettem a piros bogycimát! Rrrrrrr! – hörögte mérgesen.

Néma tanácstalanság telepedett a Szivárvány-

CZEINER-SZÜCS ANITA

Napmeleg

Anya, anya, édesanya!
Hallasz? Nagy a világ zaja.
Pörgessél meg, kérek szépen,
fodros szoknyád szálljon szélben.
Szeretem, ha kacagsz, nevensz,
hadd lássam a fáradt szemed.
Bele mondom, hú, bele-be:
kincs vagy, mint a nap melege.

OZSVÁTH ZSUZSA

Kívánság- lista

Szemre ellenzőt
Szívre napernyőt
Szájra ajakírt
Arcra puha pírt

Kézbe legyezőt
Mellre kitűzőt
Fülbe bogarat
Hajba madarat

OROSZ ANNABELLA rajza

MÓRA FERENC

A virágok panasza

Egyszer május elsejének estéjén kint ültem a ligetben. Már akkor nem járt ott senki. Nagy csönd volt, csak a fülemüle dalolgatott a fészken. A fák és bokrok elkezdtek beszélgetni, mert azt hitték, nem hallja őket senki. Elsőnek az öreg tölgyfa szólalt meg:

– Szép volt ez a május elseje. Örültem annak a sok embernek, aki meglátogatott bennünket. Milyen piros volt az arcuk, hogy ragyo-

gott a szemük! Szeretném, ha mindig május elseje volna.

– Könnyű neked – sóhajtott az orgonabokor. – Neked még nincs virágod, a leveleid is csak most kezdenek kibújni. De nézd meg, hogy megszagattak engem!

– Nekem még a ki sem nyílt bimbóimat is letépték – panaszkodott a jószagú jázminbokor.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

